

кжщата на външебницата, която се измичаше предъ очитѣ ми; — тогазъ първъ-пжтъ осѣтихъ дивното чародѣйство на свѣтлото слънце, което потѣваше въ бѣлото море задъ неговитѣ островчета, и първъ-пжтъ ми се стори, че схващамъ Омировата поезия.

Моитѣ приятели съгледаха веднага промѣната ми и ми се смѣяха, — но азъ нехаехъ за това. Каквото и да работѣхъ, мисълта ми бѣше на Халки, и азъ въздишѣхъ, като гледахъ предъ себе си, въ въздухътъ, синитѣ очи на външебницата, която ме бѣше опоила.

На другата недѣля отпиряхъ съ одного приятеля на островъ Халки и тамъ се расхождахъ цѣль день, като минавахъ по-нѣкой-пжтъ прѣзъ улицата, въ която бѣше кжщата на моята Ангелина, — но на празно: нemoжѣхъ да я видя на прозорецътъ. Вечерята зехме канѣ и се повезохме край брѣгътъ; азъ подигнахъ очи и я видѣхъ на прозорецътъ. Тя ме гледаше постоянно, съ нѣженъ погледъ. Азъ се растреперахъ, но се свладахъ и понаведохъ глава, наднесохъ си ржката къмъ фесътъ и я поздравихъ. Тя кимна съ глава, и, ако се не лъжа, една червенина облѣ лицето ѝ.

Азъ вече не можѣхъ съ братъ ѝ, който бѣше заминалъ отъ Цариградъ, да посѣтя тѣхната кжща, и се задоволявахъ да ходя недѣленъ-день на Халки и отъ морето да я виждамъ и поздравявамъ.

Между-това въ мене завладѣ сериозна мисль, отъ която не можѣхъ да се отърва. Азъ зехъ да размислевамъ, какъ да спечеля богатство и да я поискамъ за жена. Да тръгна изъ правиятъ пжтъ — че да печеля лека-лека, струваше ми се претѣжко; поради това опитахъ да направя „coup-de-main“ върхъ богатството. Зехъ прочее да другарувамъ съ тия мои другари, които видите край мене, въ споразумѣние съ нѣкои играчи на борсата, да доставимъ лѣжливи телеграмми на борсата и да се въсползуваме съ побива-